

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Szczecinie o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, że pozwany A. K. powinien zapłacić na jego rzecz kwotę 51.467 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 51.161,02 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany w dniu 12 listopada 2007 r. zawarł z (...) Bankiem S.A. w W. umowę o kredyt gotówkowy. Podkreślił, że pozwany nie zwrócił kwoty kredytu, wskutek czego powstało objęte sporem zadłużenie. Powód twierdził, że w dniu 26 kwietnia 2011 r. podpisał z (...) Bankiem S.A. umowę przelewu wierzytelności przysługującej bankowi z tytułu umowy kredytu gotówkowego zawartej z pozwanym. Zaznaczył, że wymieniona wierzytelność została ujawniona w prowadzonych przez fundusz księgach rachunkowych. Podkreślił, że wezwał pozwanego do zapłaty spornej należności, jednakże A. K. nie uczynił zadość żądaniu. Sprecyzował, że żądanie obejmujące należność główną w kwocie 28.555,11 zł, odsetki w kwocie 22.397,16 zł oraz koszty windykacji w kwocie 514,25 zł.

Nakazem zapłaty, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w 19 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1425778/13 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Warszawie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 10 września 2013 r. pozwany wniósł sprzeciw od wydanego orzeczenia, w którym wniósł o oddalenie pozwu w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Podał, że nie zgadza się z nakazem zapłaty i zgłasza zarzut przedawnienia. Zaznaczył przy tym, iż okoliczność przedawnienia roszczenia głównego skutkuje również uznaniem, że przedawnieniu uległy odsetki od przedmiotowego żądania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2007 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z A. K. umowę kredytu gotówkowego nr (...) (nr (...)) na kwotę 20.000 zł na okres do 12 listopada 2011 r. W § 4 zastrzeżono, że przedmiot pożyczki zostanie spłacony w 48 ratach miesięcznych w wysokości 853,66 zł, płatnych do dwunastego każdego miesiąca począwszy od 12 grudnia 2007 r.

Zgodnie z zawartą umową pożyczka oprocentowana została według stałej stopy procentowej ustalonej w wysokości 17,99%. W umowie zastrzeżono, przy tym, że w przypadku niespłacenia raty w terminie bank pobiera od klienta kwoty zaległej raty pożyczki odsetki według w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (§ 5). Ustalono ponadto, że w przypadku braku wpłat kredytobiorca obciążany będzie poniesionymi przez bank kosztami postępowania windykacyjnego pozasądowego. Strony ustaliły również, że bank upoważniony jest do wypowiedzenia umowy w przypadku braku spłaty kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty oraz, że okres wypowiedzenia wynosi 30 dni.

A. K. nie dokonywał spłat rat przedmiotowego kredytu.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa kredytu k. 22-24,
- zaświadczenie k.25,
- notatka k.26,
- wniosek k.28.

W dniu 10 maja 2010 r. (...) Bank S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził, że na dzień 10 maja 2010 r. w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu kredytu gotówkowego z dnia 12 listopada 2007 r. nr (...) w łącznej kwocie 38.777,15 zł, w tym 28.555,11 zł tytułem kapitału (pkt 1), 3.180,76 zł tytułem odsetek umownych za okres od 12 listopada 2007 r. do 25 czerwca 2008 r. (pkt 2), 88,05 zł tytułem odsetek karnych (pkt 3), 88,75 zł tytułem kosztów korespondencji (pkt 4), 120 zł tytułem kosztów opłaty administracyjnej (pkt 6), 6.744,48 zł tytułem odsetek ustawowych za okres od 26 czerwca 2008 r. do 10 maja 2010 r. naliczone od kapitału 28.555,11 zł (pkt 7). W wymienionym dokumencie wskazano, że wierzycielowi przysługują dalsze odsetki począwszy od dnia 11 maja 2010 r. do dnia zapłaty liczone od wyżej wskazanych kwot według stopy procentowej odsetek ustawowych wynoszącej na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego 13%.

W dniu 27 maja 2010 r. do Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wpłynął wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...).

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2010 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 10 maja 2010 r. klauzulę wykonalności na rzecz (...) Banku S.A. z siedzibą w W. przeciwko dłużnikowi A. K. w zakresie należności wskazanych z punktach 1,4 ,6 i 7 bankowego tytułu egzekucyjnego z ograniczeniem możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie powyższego tytułu egzekucyjnego do kwoty 57.110,22 zł. W pozostałym zakresie wniosek został oddalony.

Odpis postanowienia doręczono pełnomocnikowi (...) Bank S.A. w dniu 17 czerwca 2010 r.

Pismem z dnia 24 czerwca 2010 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 10 maja 2010 r. opatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 2 czerwca 2010 r.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji umorzył postępowanie egzekucyjne wszczęte przeciwko A. K. na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 10 maja 2010 r. opatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 2 czerwca 2010 r.

Dowód:

- bankowy tytuł egzekucyjny k.29,
- wniosek k.2 z akt IX Co 5504/10,
- wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 30,
- postanowienie z 2 czerwca 2010 roku k.8 z IX Co 5504/10,
- zwrotne potwierdzenie odbioru k.10 z IX Co 5504/10,
- wniosek wszczęcie egzekucji k.31-32,
- postanowienia z 24 kwietnia 2013 roku k.33-34.

W dniu 26 kwietnia 2011 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której bank przeniósł na fundusz pakiet wierzytelności A i pakiet wierzytelności B obejmujące między innymi tę, która wynikała z umowy kredytu nr (...) z dnia 12 listopada 2007r. zawartej z A. K.. W umowie wskazano, że wierzytelność ta obejmuje kwotę 43.930,32 zł, w tym: 28.555,11 zł tytułem należności głównej, 11592,15 zł tytułem odsetek ustawowych, 3.180,76 zł tytułem odsetek umownych, 88,05 zł tytułem odsetek karnych, 120 zł tytułem opłaty administracyjnej, 60 zł tytułem kosztów sądowych, 245,50 zł tytułem kosztów komorniczych oraz 88,75 zł tytułem kosztów korespondencji.

W piśmie z dnia 13 września 2011 r. powód zawiadomił pozwanego o nabyciu od (...) Bank S.A. powyższej wierzytelności w drodze przelewu. Pismem datowanym na ten sam dzień powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy, które na tę datę obejmowało kwotę 44.998,20 zł, informując, że każdy dzień zwłoki powoduje naliczanie odsetek ustawowych, które na dzień wezwania wynoszą 13% w skali roku.

W piśmie z dnia 26 czerwca 2012 r. zawiadomienie o dokonanym przelewie powyższej wierzytelności wystosował nadto do pozwanej (...) S.A. w W..

Dowód:

- wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności k.35-39,
- wezwanie do zapłaty k.43,
- informacji k.44,
- zawiadomienia k.45.

W dniu 10 czerwca 2013 r. przysługująca B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. przeciwko A. K. wierzytelność wynosiła 51.466,52 zł (28.555,11 zł tytułem kapitału, 22.397,16 zł tytułem odsetek oraz 514,25 zł tytułem kosztów), co stwierdzone zostało wyciągiem z ksiąg rachunkowych na dzień 10 czerwca 2013 r.

Bezsporne, a nadto dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych k.40.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Podstawę zobowiązania pozwanej stanowiła umowa kredytu zawarta przez strony w dniu 12 listopada 2007r. Zgodnie z art. 69 ust 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, a w szczególności umowy kredytu, bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i umowy sprzedaży wierzytelności. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności powyższych dokumentów. Pozwany nie kwestionował wysokości wierzytelności, a jedynie ograniczył się do podniesienia zarzutu przedawnienia.

Zdaniem sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający, aby ustalić odpowiedzialność pozwanego w zakresie wierzytelności wskazanej w pozwie. Po pierwsze do akt sprawy złożono umowę opatrzoną podpisem pozwanego, której treść potwierdzała zaciągnięcie zobowiązania z tytułu kredytu. Pozwany w toku procesu nie negował autentyczności swojego podpisu. Nie zgłaszał również żadnych innych zarzutów, co do ważności umowy. Nie kwestionował również i tego, że po uzyskaniu kredytu uzyskał należne jemu środki oraz, że uchylał się od obowiązku spłaty rat, przez co doprowadził do powstania opisanego w pozwie zadłużenia. Pozwany nie odnosił się w istocie do żadnej z okoliczności mających swoje potwierdzenie w treści złożonych przez powoda dokumentów, a jego stanowisko procesowe ograniczało się wyłącznie do zgłoszenia zarzutu przedawnienia.

Powód przedstawił również umowę sprzedaży, z której jednoznacznie wynikało, że (...) Bank S.A. w W. przeniósł na rzecz powodowego funduszu grupę wierzytelności szczegółowo opisanych w załączniku do umowy. Powód dołączył

odpis tego załącznika, w którego treści wymieniona była wierzytelność wobec pozwanego. Dokument zawierał bowiem zapisy identyfikujące jednoznacznie przedmiotowe zobowiązanie, w tym numer umowy, imię i nazwisko dłużnika wraz numerem PESEL, adres zamieszkania dłużnika. Wszystkie te dane były zbieżne z tymi, które zamieszczone były w umowie kredytu. Podkreślenia wymagało przy tym, że strony umowy sprzedaży nie musiały uzyskiwać zgody pozwanego na zawarcie umowy cesji przez bank. Kwestia zbywania wierzytelności przez bank na rzecz towarzystw funduszy inwestycyjnych została bowiem ustawowo uregulowana. Zgodnie z treścią art. 92a ust 1 pkt 1 ustawy prawo bankowe - bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym umowę przelewu wierzytelności. Jest to tzw. model transakcji sekurytyzacyjnej, w którym zbycie wierzytelności (pakietu wierzytelności) następuje na podstawie umowy cesji (art. 509 k.c.). Podkreślenia wymagało przy tym, że w aktualnym stanie prawnym dla ważności zbycia nie jest potrzebna zgoda dłużnika.

Reasumując należało ustalić, iż pozwany był dłużnikiem banku (...) S.A. w W. z tytułu umowy kredytu. Następnie umowa ta wskutek opóźnienia się pozwanego z zapłatą rat została wypowiedziana, a wierzytelność została zbyta na rzecz powodowego funduszu sekurytyzacyjnego. W tej sytuacji pozwany, aby uwolnić się od odpowiedzialności powinien był wykazać, iż dokonał spłaty zobowiązania powodując jego wygaśnięcie. Zgodnie bowiem z art. 232 kpc każda ze stron powinna wykazać te okoliczności, z których wywodzi określone skutki prawne. Obowiązkiem wierzyciela jest zatem wykazanie istnienia wierzytelności, natomiast ciężar dowodu w zakresie faktów niweczących zobowiązanie obciąża dłużnika. Ponieważ pozwany nie podjął próby wykazania zapłaty długu, sąd uznał, że roszczenie powoda jest zasadne.

W tej sytuacji należało jeszcze rozważyć zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia jego wierzytelności. Zgodnie z treścią przepisu art. 117§2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Z kolei art. 118 k.c. stanowi, że termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Termin przedawnienia roszczenia banku z tytułu czynności bankowej wynosi trzy lata. Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest bowiem wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 roku, III CSK 302/07, LEX nr 398487).

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Zgodnie z powyższym za wymagalność należy uznać stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. W świetle powyższego część roszczenia objętego powództwem stała się wymagalna, kiedy pozwany po raz pierwszy popadł w opóźnienie z zapłatą rat, tj. w grudniu 2007 r. Natomiast w styczniu 2008 r. zalegał on już z płatnością dwóch rat, co uprawniało bank (po spełnieniu obowiązku wezwania do zapłaty) do wypowiedzenia umowy kredytu. Okoliczność ta była pomiędzy stronami bezsporna.

Ustalając termin przedawnienia roszczenia objętego powództwem należał też zważyć, że zgodnie z art. 123§1 pkt 1 kpc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powód powołał się zaś na fakt złożenia wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności oraz na złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) wystawiony został 10 maja 2010 r., a zaopatrzony przez sąd w klauzulę wykonalności w dniu 2 czerwca 2010 r. Z uwagi więc na okoliczność wniesienia w maju 2010 r. przez (...) Bank S.A. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na przedmiotowy tytuł egzekucyjny, nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia. Czynność tę należało bowiem zakwalifikować jako działanie

przedsięwzięte bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia w rozumieniu art. 123§1 pkt 1 kpc. Jest to interpretacja zgodna z wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy, który m.in. w wyroku z dnia 17 grudnia 2004 r. (sygn.. akt II CK 276/04, opubl. LEX nr 284135) orzekł, że „Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przerywa bieg przedawnienia, bez względu na to, czy dotyczy on sądowego czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego.”

Zatem wskutek złożenia przedmiotowego wniosku termin przedawnienia wierzytelności banku został przerwany. Ponieważ zaś czynność ta miała miejsce w maju 2010 r., przerwa dotyczyła wszystkich należności objętych niniejszym postępowaniem. Było to już bowiem po wypowiedzeniu umowy kredytu, kiedy cała należność główna stała się wymagalna. W treści postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności wskazano zresztą kwotę kapitału zgodną z zakresem żądania określonym w pozwie. Przy tym od daty upływu terminu zapłaty najdawniej wymagalnej części długu, czyli pierwszej raty kredytu (12 grudnia 2007 r.) do daty podjęcia czynności zmierzających do wyegzekwowania należności (maj 2010 r.) nie upłynęły trzy lata. W tym okresie nie mogło więc dojść do przedawnienia wierzytelności wynikających z przedmiotowej umowy choćby w części.

Nadto należało zauważyć, iż pismem z dnia 24 czerwca 2010 r. (...) Bank S.A. w W. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 2 czerwca 2010 r., a więc podjął kolejną czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Postępowanie to umorzone zostało przez komornika sądowego w dniu 24 kwietnia 2013 r. Przepis art. 124§ 1 kpc stanowi natomiast, iż po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Zgodnie natomiast z § 2 W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Powyższe zaś wskazuje, iż przerwany bieg przedawnienia zaczął biec na nowo dopiero po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Ponieważ zaś od dnia wydania postanowienia o umorzeniu (24 kwietnia 2013 r.) do dnia złożenia pozwu w niniejszej sprawie (13 czerwca 2013 r.) również upłynął okres krótszy niż 3 lata, zatem pozwany nie mógł skutecznie powołać się na zarzut przedawnienia.

Sąd miał przy tym na względzie, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności został w części oddalony (w zakresie odsetek umownych i karnych). Należności te nie zostały więc objęte postępowaniem egzekucyjnym, które toczyło się na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Mimo tego jednak również w tym zakresie nie doszło do przedawnienia. Wstrzymanie biegu przedawnienia wywołane złożeniem przez bank wniosku o nadanie klauzuli wykonalności trwało bowiem, aż do prawomocnego postępowania zakończenia postępowania klauzulowego. Złożenie wniosku nie tylko bowiem powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.). Przepis art. 124§ 1 kpc stanowi natomiast, iż po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Termin ten zaczął bieg na nowo od daty uprawomocnienia się postanowienia z dnia 2 czerwca 2010 r. Przy tym istotne było uprawomocnienie się tego orzeczenia w stosunku do wierzyciela. Tylko wierzyciel mógł bowiem zaskarżyć to orzeczenie w zakresie, w jakim wniosek o nadanie klauzuli został oddalony. Odpis postanowienia doręczony został pełnomocnikowi wierzyciela w dniu 17 czerwca 2010 r. Stąd postanowienie stało się prawomocne względem banku z dniem 25 czerwca 2010 r. Co za tym idzie, do dnia wytoczenia powództwa (13 czerwca 2010 r.) nie upłynął termin przedawnienia. Zatem ponieważ wniosek o klauzulę wykonalności dotyczył wszystkich należności objętych niniejszym powództwem, a postępowanie w tym przedmiocie zakończyło się prawomocnie w dacie poprzedzającej wytoczenie powództwa o mniej niż trzy lata, zatem nie doszło do przedawnienia roszczeń będących przedmiotem rozstrzygnięcia.

Uznając powództwo za udowodnione, co do zasady sąd uznał, że również wysokość roszczenia została w odpowiedni sposób wykazana. Powód wykazał bowiem, jaka kwota zgodnie z umową wypłacona została pozwanemu. Pozwany nie podjął zaś starań, aby wykazać, że spłacił zobowiązanie w innej części niż wykazane zostało w dokumentach (...) Banku S.A. Nie było więc podstaw, aby przyjąć, że dochodzona przez powoda kwota należności głównej (22.555,11 zł) jest zawyżona. Również wyliczenie odsetek w kwocie 22.397,16 zł od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 10 czerwca 2013 r. nie budziły wątpliwości w zakresie podstawy i sposób wyliczenia. Stopa, według którego dokonano wyliczenia

oraz kwota, od której jej liczono odsetki zostały wyraźnie określone w treści bankowego tytułu egzekucyjnego. Natomiast kwota 514,25 zł tytułem kosztów wezwań i monitów poniesionych przez (...) Bank S.A. znalazła swoje uzasadnienie w § 5 ust. 2 umowy z 12 listopada 2007 r. Nadto powód domagał się zasądzenia dalszych odsetek ustawowych liczonych od dnia wytoczenia powództwa od należności głównej i skapitalizowanych odsetek. W ocenie sądu powód był uprawniony do uzyskania takiego świadczenia. Zgodnie bowiem z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia powyższe ustalenia i rozważania sąd uwzględnił powództwo w całości, o czym orzeczono w pkt I.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie powód okazał się stroną wygrywającą sprawę w całości. Na poniesione przez niego koszty składała się kwota 644 zł uiszczona przez niego tytułem opłaty od pozwu, kwota 3.600 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego (w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – t. j.: Dz. U. z 2013 r. Nr 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR Bartłomiej Romanowski